

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Nu te face ucenic al celui ce se laudă pe sine, ca nu cumva, în loc de smerita cugetare, să înveți mândria.” Sfântul Marcu Ascetul

Duminica a XXVI-a după Rusalii

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina

Zis-a Domnul pilda aceasta: unui om bogat i-a rodit țarina. Și se gândea în sine, zicând: ce voi face, căci nu am unde să-mi strâng roadele mele?

Dar și-a zis: aceasta voi face: voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi; și voi strânge acolo toate roadele mele și bunătațile mele. Apoi voi zice sufletului meu: suflete, acum ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselște-te.

Însă Dumnezeu i-a zis: nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar ce ai strâns tu, ale cui vor mai fi?

Așa se întâmplă cu cel care-și adună comoară pentru sine însuși, și nu în Dumnezeu se îmbogățește.

(Sfânta Evanghelie după Luca 12, 16-21)

Cuprins

Nefericirea lui „a avea”	1
Postim de răutate, de cleveală, de duh lumesc?	3
Cui este bine să împărțăm gândurile noastre	4
Sfânta Ecaterina - chipul înțelepciunii luminate de sus	5
Citiți Psaltirea - alungați diavolii	6
Cizmarul fericit și nefericirea bogăției	7
„Te-am făcut pe tine”	7
Programul activităților	8

Adevărata bogăție

Duminica a 26-a după Rusalii ne aduce în atenție pilda bogatului căruia i-a rodit țarina; o pildă plină de învățăminte, o pildă care reflectă una dintre gravele patimi ale omului din toate timpurile: lăcomia după avere, după bogății.

Lăcomia este un păcat capital și constă în pofa nestăpănită de a mânca și a bea peste măsură, precum și în dorința de a aduna multe bogății.

Sfânta Scriptură califică lăcomia drept idolatrie, mama și rădăcina tuturor răutăților; „căci aceasta s-o știți bine, că nici un desfrânat, sau necurat, sau lacom de avere, care este un închinător la idoli, nu are moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5, 5).

Lacomul se dovedește egoist, o ființă monstruoasă, care abuzează de bunurile vremelnice în dauna semenilor și a propriei și adevăratei sale fericiri. Lăcomia sub toate aspectele ei (îmbuibare, beție, iubire de avuție, etc.) este un păcat ucigaș, exercitând o lucrare de întunecare a sufletului,

chiar o înnebunire a lui, cum este cazul bogatului căruia i-a rodit îmbelșugat țarina.

Multe sunt greșelile mari prin care a păcătuit bogatul din această parabolă.

Mai întâi, el a **socotit veșnic ceea ce este trecător și pieritor**: viața aceasta chiar, averea, petrecerile cu toate ale ei desfătări. El a zis și a dorit să facă la fel ca alți mulți bogați necredincioși. Celui lacom i se pare că viața este veșnică, de aceea dorește să adune cât mai multe avuții. El crede că dacă i s-au înmulțit bogățiile, i s-au înmulțit și zilele. I se pare că dacă este bogat, este și nemuritor, crede că dacă are totul din belșug, nu va mai muri. De aceea i s-a spus „nebune”, pentru că așa a cugetat, ca un om fără minte.

A mai greșit acest bogat și prin faptul că **și-a însușit și a păstrat numai pentru el hambarele cu bunătățile pământului**, pentru desfătare întru mulți ani. Pe când în jurul lui erau atâția lipsiți de pâinea cea de fiecare zi, atâția dezmoșteniți ai soartei, atâția bolnavi, atâția care mureau de mizerie. Pe aceștia însă, bogatul zgârcit nu-i vedea. El își fixase privirile lui, grija lui și întreaga lui ființă la averea sa, la desfătările sale atât de trecătoare. Bogatul a devenit așa pentru că era lacom.

Așadar, bogatul neînțelept din această pericopă evanghelică nu are niciun ideal spiritual, nici în raport cu Dumnezeu, nici cu semenii. Nu are nici iubire față de Dumnezeu pentru a-l mulțumi, nici iubire față de semenii pentru a-i milui, pentru a-i ajuta; el devenise un captiv în orizontul strâmt și întunecat al omului înrobitor de lăcomia averilor materiale și trecătoare.

Bogăția îl făcea să se creadă nemuritor, atotputernic. Avea de toate, ce mai putea să i se întâmple? Totul se închisese în juru-i și nimeni nu mai conta pentru el. În nebunia sa, bogatul ajunsese să uite până și un ade-

văr elementar și anume că toți oamenii suntem muritori și pentru toți, săraci sau bogați, slabi sau puternici, vine un sfârșit al vieții noastre pe acest pământ. Un sfârșit care aduce cu sine și o Judecată, o înfățișare înaintea lui Dumnezeu și o evaluare a tot ceea ce am făcut sau nu am făcut în timpul vieții. Un moment în care dăm socoteală pentru tot! Cel ce are clar acest adevăr în fața conștiinței sale, va ști să rămână lucid și înțelept. Cu gândul că Dumnezeu poate rosti chemarea în orice moment!

O chemare la care orice muritor răspunde imediat prezent!, indiferent dacă este sau nu pregătit de așa ceva. Nu degeaba înțeleptul rege Solomon spunea: „**Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii**” (Pilde 1,7).

Bogatul din Evanghelie este numit nebun nu pentru că avea avere, ci pentru că idolatriza averea și se închina ei. Păcatul lăcomiei îl orbise cu desăvârșire, de aceea în fața morții era mai sărac decât toți săracii din lume, nenorocit, demn de compătimire pentru cele ce îl așteaptă. Sărac de credință în Dumnezeu, sărac de iubire de oameni, sărac de nădejde veșnică. Pe drept cuvânt spune Mântuitorul în încheierea parabolei: „**Așa este cel ce-și strânge comoriar în Dumnezeu nu se îmbogățește**”. Nu ni se spune ce înseamnă a ne îmbogăți în Dumnezeu, dar înțelegem din pildă. A te îmbogăți în Dumnezeu înseamnă să dai din prisosul tău.

„Oamenii supraviețuiesc nu prin grija de ei înșiși, ci prin iubirea celorlalți față de ei.” (Lev Tolstoi)

Mântuitorul nu este împotriva bucuriilor curate, adică a bucuriilor ce zidesc și sfîțesc pe om. Spre a putea gusta fericirea, se cere rînduială în cugetul nostru și urmarea poveței pauline: „**Ori de mîncăți, ori de beți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți**” (1 Corinteni 10, 31).

Generozitatea, milostenia, bunătatea sunt căi de echilibru în viața omului. Și de apropiere de Dumnezeu. Așa cum El revarsă iubire și bunătate peste toți oamenii, buni sau răi, asemenea trebuie să fim și noi, oamenii, unii față de alții. Atunci când uităm de semeni, uităm și de Dumnezeu, uităm și de noi înșine! Ajungem să idolatrizam bogăția și să ne închinăm cu totul ei!

În final, înțelegem că există două feluri de îmbogățire: una care constă în adunarea de lucruri materiale, perisabile și o alta care se adună în suflete și care constă în lumina rugăciunii și a faptelor de milostenie. Spre a fi fericit în viață și în fața morții, e necesară o singură comoară, pe care „*rugina n-o strică, și moliile n-o mîncă*”. Să ne întrebăm, suntem bogăți sau săraci sufletește? Căci **numai bogăția spirituală, ca bunătate a sufletului, dă sens tuturor celorlalte bogății.**

Perioada Postului Nașterii Domnului este un timp sfînt, care ne cheamă la o îmbogățire a sufletului în fapte bune. O rugăciune în plus este o bogăție de lumină în plus; o lacrimă pentru păcatele mărturisite la spovedanie înseamnă, de asemenea, o contribuție la luminarea sufletului, adăugarea unei lumini din lumina harului Preasfintei Treimi. Un cuvînt bun spus unui om întristat, o bucată de pâine sau o haină oferite unui sărac, toate acestea se transformă în lumini ale bunătății care se adună în sufletele noastre.

Așa putem să ne îmbogățim cu comorile milosteniei, ale sfînteniei, ale iubirii du-

hovnicești. Aceste bogății sunt cele mai valoroase, întrucît cu ele ne prezentăm în fața luminii Preasfintei Treimi și, în funcție de câtă lumină am adunat în sufletul nostru, prin rugăciune și fapte bune, și câtă bucurie am răspândit în timpul vieții pămîntești, în acea stare de lumină și bucurie vom fi așezați în Împărăția lui Dumnezeu. Amin.

Postim de răutate, de cleveală, de duh lumesc?

După cum știm, există post trupesc și există post duhovnicesc.

Postul trupesc este atunci când pînțele se înfrînează de la mîncare și băutură.

Postul duhovnicesc este atunci când sufletul se abține de la gînduri, fapte și cuvinte rele.

Postitor adevărat este cel care se reține de la desfrînare, preadesfrînare și de la orice necurăție.

Postitor adevărat este cel care se stăpînește să nu se mînie, să nu se înfurie, să nu facă răutate și să nu se răzbune.

Postitor adevărat este cel care își pune pază gurii sale și se abține de la flecăreli, de la vorbe murdare, de la nebunii, clevetiri, osândiri, lingușeli, minciuni și de la orice defăimare.

Postitor adevărat este cel care își înfrînează mîinile de la hoție, răpire, prădare, iar inima de la dorirea lucrurilor străine. Într-un cuvînt, adevărat postitor este cel care se îndepărtează de la orice rău.

„Nu poți viețui după Dumnezeu dacă ești iubitor de arginți și de plăceri.” (Patericul egiptean)

lată, creștine, postul duhovnicesc! Ne este folositor și postul trupesc, pentru că slujește omorârii patimilor noastre. Dar postul duhovnicesc ne este absolut de trebuință, pentru că, fără el, nici postul trupesc nu este nimic.

Mulți postesc cu trupul, dar nu postesc cu sufletul.

Mulți postesc de mâncare și băutură, dar nu postesc de gânduri, fapte și cuvinte rele. Și care le poate fi folosul din aceasta?

Mulți postesc o zi, două sau mai mult, dar de mânie, de ținerea de minte a răului și de răzbunare nu vor să postească.

Mulți se înfrânează de la vin, carne, peste, dar cu limba îi mușcă pe semenii lor – deci ce folos au din aceasta?

Unii nu se ating cu mâinile de mâncare, dar le întind la mită, răpire și prădarea bunului străin, ce folos au deci din aceasta?

Postul adevărat și curat este abținerea de la orice rău. Dacă vrei, creștine, să-ți fie postul folositor, atunci, postind trupește, să postești și duhovnicește și să postești întotdeauna. Cum pui frâu pântecelui tău, tot așa pune-l și gândurilor și patimilor tale celor rele.

Să postească mintea ta de gândurile cele deșarte.

Să postească mintea ta de ținerea de minte a răului.

Să postească voia ta de dorirea cea rea.

Să postească ochii tăi de vederea cea rea: întoarce-ți ochii tăi ca să nu vada deșertăciunea (Psalm 118, 37).

Să postească urechea ta de cântece spurcate și de șoapte clevetitoare.

Să postească limba ta de clevetire, de osândire, de vorbe spurcate și de orice cuvânt deșert și vătămător.

Să postească mâinile tale de la bătaie și de la răpirea bunurilor celor străine.

Să postească picioarele tale de la a um-

bla întru răutate. «Ferește-te de rău și fă bine» (Psalm 33, 1; Petru 3, 11)

lată postul creștinesc pe care Dumnezeu îl cere de la noi! Pocăiește-te și te înfrânează de la orice cuvânt, faptă și gând rău, deprinde-te cu virtuțile și întotdeauna vei posti înaintea lui Dumnezeu.

(din: Sfântul Ierarh Tihon de Zadonsk, *Comoară duhovnicească, din lume adunată*, Editura Cartea Ortodoxă, 2008, p. 241)

Cui este bine să împărtășim gândurile noastre

A spune gândurile tale lumești altora înseamnă că vrei să le impui și să te impui, ca să câștigi slava lumii. Când le spui însă părinților duhovnicești, le spui arătând că le dezaprobi și vrei să fii întărit în dezaprobarea lor. Atunci scapi de ele.

Înainte de-a face orice lucru, să ne gândim de este după voia lui Dumnezeu și care este adevărata pricină și adevăratul motiv ce ne îndeamnă să-l facem. Să mărturisim aceasta deschis în fața lui Dumnezeu despre orice vorbă, sau faptă, sau întâlnire, sau mâncare, sau odihnă; la ce îți vine în gând spre împlinire.

Să nu pornești la nimic fără a te gândi înainte de este sau nu cu voia lui Dumnezeu, ca să nu-ți pară rău după ce ai făcut ceva. Aceasta înseamnă să fii în dialog cu Dumnezeu privitor la orice lucru, nu numai după ce l-ai făcut, ci încă înainte de a-l face.

„Vrei să te îmbogățești? Să ai pe Dumnezeu de prieten și vei fi cel mai bogat dintre toți.” (Sf. Ioan Gură de Aur)

Să nu te lași condus numai de ghidul personal ce-ți vine în minte. Să nu te simți singur nici o clipă. Dacă Dumnezeu vede înainte ce ai să faci, întreabă-L de orice lucru pe care te gândești să-l faci. Făcând așa, ești într-o permanentă relație cu El și vei fi cu îndrăzneală în răspunsul ce i-l vei da despre faptele săvârșite.

Omul are nevoie să-și descopere gândurile rele, egoiste, ca să poată scăpa de ele. Are nevoie de ajutorul altuia, de puterea și judecata altuia, însăși comunicarea și un act al smereniei și al ieșirii din încrederea mândră în sine.

Sfânta Ecaterina chipul înțelepciunii luminate de sus

Astăzi, (25 nov.) când Sfânta Biserică o pomeneste pe Sfânta Mare Muceniță Ecaterina, să vorbim despre înțelepciune. Sf. Ecaterina era înzestrată cu o înțelepciune duhovnicească adâncă: ea i-a depășit pe cei 150 de înțelepți în cugetarea despre Dumnezeu.

Există o înțelepciune lumească, la care referindu-se Sf. Părinți spun: *„Este mai bine să fii nebun“*. Înțelepciunea

lumească este de pildă atunci când mergi la biserică pentru că nu ai altceva de făcut sau când dai milostenie pentru că n-ai ce face cu banii.

Pe vremea Sfântului Antonie cel Mare, s-au adunat odată părinții cei mai duhovnicești, căutând să afle care dintre virtuți este cea mai mare: credința, nădejdea, postul, smerenia sau altele? Și, după ce au dezbătut toată noaptea, Sfântul Antonie a luat cuvân-

tu și a spus că fiecare virtute din cele pomenite este importantă, dar că cea mai mare, fără de care și celelalte își pierd valoarea, este dreapta-socoteală sau discernământul, adică înțelepciunea.

Înțelepciunea este necesară pentru a face fapte bune, bine primite înaintea lui Dumnezeu: dintre cele zece fecioare, la masa de nuntă au intrat doar cele înțelepte. Părinții duhovnicești spun că înțelepciunea poate fi dobândită. Ea se dobândește ca și știința: începând cu alfabetul și ajungând până la înțelegerile cele mai înalte. Pentru aceasta este necesar să citești mult, să discuți cu cei înțelepți.

Înțelepciunea știe să vorbească și să tacă la timp. Înfrânarea este semn de înțelepciune. Cel mai înțelept dintre înțelepți este cel lipsit de răutate. Înțelepciunea este smerenie, înțelepciunea este pacea cu aproapele. Dacă ești înțelept faci fapte de milosârdie, dai milostenie cu blândețe și cu dragoste. Înțelepciunea este gândul la moarte, este alegerea prietenilor; este dialogul cu oamenii de la care poți dobândi folos duhovnicesc, este citirea sfințelor cărți cu rugăciune și smerenie. Înțelepciunea este a primi bolile și ne-cazurile cu smerenie.

Cel rău nu primește înțelepciune. Celor blânzi li se dă har. Cunoașterea lipsită de înțelepciune și smerenie îi este omului spre pierzare. Mulți învățați cunosc în amănunt structura lumii și a universului, dar despre sufletul lor nu știu nimic. Și din această cauză pier.

Toată viața străduiește-te să aduni înțelepciune. Să ai un îndrumător duhovnicesc experimentat, înțelept, și acela te va învăța cum să atingi mântuirea și să dobândești fericirea veșnică. Amin.

(Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov -
„Învățători și întâmplări minunate“)

„Lăcomia nu umple într-atăt casa de bogăție pe cât umple sufletul de griji.” (Filaret Arhiepiscopul Cernigovului)

Citiți Psaltirea ca să alungați diavolii

Psaltirea face parte din cărțile canonice ale Vechiului Testament. E o carte pentru omul încercat de necazuri și supărări, pentru cel ce-și plânge păcatele, pentru cel ce aduce mulțumire, pentru cel care cere întărire în lupta cu ispitele. Orice om se regăsește în ea. E de ajuns să începi citirea, ca să n-o mai lepezi din mână.

Însă, există credința că atunci când citim Psaltirea, vin asupra noastră numai ispite. În ochii unor oameni cu o astfel de credință, citirea Psaltirii este primejdioasă.

Nu știu de unde a apărut această credință, dar un lucru e sigur: citirea ei nu aduce nici un rău. Dimpotrivă, tămăduiește rănila lăuate de păcate, păstrează sănătos pe cel care nu-i atins de boală și pune pe fugă demonii.

Potrivit învățaturii Sfinților Părinți, a nu citi Psaltirea, înseamnă a ieși la lupta cu diavolii fără a avea arme. Iar dacă nu avem arme la noi, diavolul ne ia prizonieri, adică ne face robi ai păcatelor.

Este posibil ca oamenii care nu mai au rezistență în lupta cu păcatul, să se raporteze greșit la anumite lucruri și astfel, să considere Psaltirea aducătoare de rele.

Când și unde se citesc psalmii?

Psalmii se pot citi în orice zi a anului. Locul poate fi atât biserica, cât și casa fiecărui om. Sunt mănăstiri în care Psaltirea se

citește neîncetat, lectura ei fiind un act de trezvie și pocăință pentru monahi. Dar e minunat să auzi că sunt oameni care rostesc și psalmi, pe lângă rugăciunile obișnuite din cursul zilei.

E nevoie de o anumită stare pentru a citi din Psaltire?

De dorit este să ne identificăm cu ceea ce citim. Dar nu e nevoie de o anumită vrednicie pentru a citi din Psaltire. Să nu uităm: cum suntem, așa citim. Este firesc ca atunci când avem o viață slăbită din punct de vedere duhovnicesc, să dea năvală în mintea noastră diverse gânduri. Important nu e cât de mult citim, ci cât de mult trăim cuvintele din Psaltire. Numai așa citirea lor poate deveni o rugăciune. Altfel, citirea psalmilor nu e decât o recitare de cuvinte duhovnicești.

Starețul Varsanufie de la Optina

Îmi scrie un intelectual foarte tulburat: „Mă simt foarte rău. Cele dinafară toate îmi merg bine. Familia mea este unită în dragoste. Femeia mea este bună. Problema este că nu am pe nimeni căruia să îmi deschid inima. De aceea sunt mereu obosit sufletește. Femeia mea nu mă înțelege. Copiii sunt mici. Ce-mi rămâne de făcut? Cum să mă eliberez de aceasta durere sufletească?”

I-am răspuns sfătuindu-l să citească Psaltirea. Acolo, la Psalmul 93 va afla cuvintele: „*Doamne, când s-au înmulțit durerile în inima mea, mângâierile Tale au veselit sufletul meu*”. Stăruie asupra acestui stih și citește mereu toată Psaltirea. Și cred că Domnul te va ușura.

A trecut puțin timp și am primit o scrisoare de la el: „Am făcut ascultare. Am început să citesc Psaltirea. Dar nu înțeleg nimic”.

I-am răspuns astfel: „Tu nu înțelegi, dar diavolii o înțeleg foarte bine și fug departe

„Dacă nădăjduiești să primești vesnicia atunci de ce dorești atât de mult cele vremelnice” (Patericul egiptean)

de tine. Citește-o. Și deși acum nu o înțelegi; încet-încet vei începe să o înțelegi. Eu nu știu ce se va întâmpla, dar îți repet: citește Psaltirea în fiecare zi câte puțin. Și Domnul nu te va lăsa, ci va veni cu mila Sa, te va ajuta și te va mângâia. Amin.

Cizmarul fericit și nefericirea bogăției

A fost odată un cizmar sărac care era mereu vesel. Părea așa de fericit, încât de dimineață până seara cânta de bucurie. Mereu se adunau mulți copii la fereastra casei sale și-l ascultau cu atenție. Uneori se adunau și păsărelele ca să-l asculte. Lângă el locuia un bogat. Acesta nu dormea toată noaptea, căci mereu își număra galbenii.

Abia dimineața se ducea la culcare. Ziua însă nu putea să doarmă pentru că-l auzea pe cizmar cântând

și invidia îl nimicea deoarece nu-și putea închipui cum un sărăntoc poate fi vesel.

Într-o zi îi veni o idee, un gând viclean îi șopti la ureche cum să-l facă pe cizmar să nu mai cânte. Îl invită la el și, spre marea sa surprindere, îi dăruie săracului o pungă cu galbeni. Când cizmarul ajunsese acasă, deschise punga. Niciodată nu văzuse atâția galbeni. Începu să-i numere cu grijă, iar copiii priveau cu atenție la el. Erau așa de mulți încât cizmarului îi era frică acum să-i nu-i fure cineva.

De aceea, noaptea îi lua cu sine în pat. Dar și acolo se gândea la ei și nu putea să adoarmă. Atunci duse punga cu galbeni în pod, dar nu era sigur nici de acest loc. Disde-dimineață se sculă și luă galbenii și-i duse în cotețul cu găini. Dar nici cu acest loc

nu era prea mulțumit și, după un anumit timp, săpă o groapă și îngropă punga cu galbeni în pământ.

Știindu-se bogat, nu mai dormea, nu mai muncea și nici nu mai cânta, ci era tot timpul cu gândul la comoara sa. Din această cauză era neliniștit, palid și frământat de gânduri. Nici păsărelele și nici copiii nu mai veneau să-l viziteze. Așadar, cizmarul ajunsese tare nefericit. Ce să facă?

Într-una din zile, cizmarul luă punga cu galbeni și-i duse înapoi bogatului. „Ia, te rog, galbenii înapoi, spuse el. Grijiile pentru ei m-au îmbolnăvit și nici prietenii mei nu mai vor să știe nimic despre mine. Vreau să fiu din nou un cizmar sărac, cum am fost odinioară.

De atunci fericirea intră din nou în casa cizmarului.

„Te-am făcut pe tine”

Într-o zi, o fetiță stătea ca întotdeauna la colțul străzii și cerșea ceva de mâncare, bani sau orice altceva ar fi putut primi. Îmbrăcată în zdrențe, era murdară și neîngrijită.

Se întâmplă ca un om bine îmbrăcat să treacă pe acolo, aruncându-i o privire în trecut. Ajungând însă la casa sa confortabilă, la familia sa fericită și fără griji, și așezându-se la masa sa îmbelșugată, gândurile i se întoarseră la mica orfană și se revoltă împotriva lui Dumnezeu, Care îngăduia să existe atâta nefericire.

Îi reproșă lui Dumnezeu: „Cum poți permite să se întâmple așa ceva? De ce nu faci ceva ca să ajuți biata fetiță?”

Apoi auzi răspunsul în inima sa: „Am făcut ceva. Te-am făcut pe tine!”

Serată cultural-duhovnicească: „Ortodoxia și neamul românesc”

Asociația Studenților Creștin-Ortodocși Români (ASCOR) și Parohia Ortodoxă Lazaret organizează în ziua de **joi, 26 nov, ora 18**, o întâlnire de suflet cu **Părintele Dr. în Filologie Mihai -Andrei Aldea**, preot slujitor la mănăstirea Paltin, Petru Vodă.

Psaltire neîncetată

Vineri, **27 noiembrie**, se va citi la Psaltire începând cu ora 9:00 (după Sfânta Liturghie) și până a doua zi la ora 7:30, când va începe Sfânta Liturghie.

Citirea se face de către credincioșii care se înscriu pe listă și sunt programați astfel încât să se poată acoperi toată perioada până sâmbătă dimineață. Fiecare va citi câte 30 de minute. Biserica va fi deschisă non-stop de vineri până sâmbătă.

„De la inimă la inimă”

Vă invităm **sâmbătă, 28 noiembrie**, după Sfânta Liturghie, în sediul Centrului social-filantropic „Sfânta Filofteaia”, pentru a vă măsura tensiunea arterială și nivelul glicemiei, dar și pentru discuții legate de un mod de viață sănătos.

Icoana Maicii Domnului de la Trifești

Duminică, **29 nov, ora 17**, în parohia noastră va fi adusă Icoana Maicii Domnului de la Trifești și va rămâne spre închinare în biserică până vineri, 4 decembrie, ora 16.

Programul liturgic: 23-29 noiembrie

ZILNIC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Joi	18:00	Serată duhovnicească ASCOR
Vineri	9:00 18:00	Psaltire - până a doua zi la ora 7:30 Acatistul Sf. M. Mc. Efreim cel Nou
Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
Duminică	7:30 17:00 17:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Aducerea Icoanei MD de la Trifești Priveghere (Sf. Andrei, Ap. românilor)
		Luni, sâmbătă și duminică.

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.